

Скандал у савані

Анатолій Косматенко

У заповіднику-савані,
Де всякий звір і птах
Жив, як у часи прадавні,
Щось появилось. Здоровенне — страх!
Звідкіль і що, які на силу дані —
Не знав ніхто. Дрібнота бачить: діло швах,
І — хто куди: по вибалках та по ярах...
А в кого зуб і пазур справні,
На чати стали по стежках.
Обстали і сидять. Нікому не охота
Зустріти першому грозу.
Аж обізвався Удав з болота:
"Я все розвідаю, я підповзу".
Верта: "Е, друзі, щось не нашої породи.
Минулись, мабуть, тихі дні.
Стоїть, скажу вам, твердо, гордо!
На тебе, Леве, схоже... Але — ні:
Утричі більша морда,
І пузо, як здалось мені,
Побільше, ніж у Бегемота..."
Лев був не рад тій новині.
Та, як із дужими в біді буває,
У менших співчуття шукає:
"Що ж, Тигре, виручай!..
Добудь м'ясива шмат добрячий
І понеси. Хабарик дай.
Тим часом, знехотя б неначе,
Хто він, звідкіль — гарненько розпитай".
Верта і Тигр: "Ну й дивина ж, одначе:
На хабара й не глянув, не бере — і край.
А жінці б віднести — так де його печера?"
Похнюпивсь Лев. І до Пантери:
"Послухай, любко! В тебе сотні чар:
Вигиниста, порска, повабливі манери,
В очах жадоба й похитливий жар...
Піди й скажи, що ти мій секретар.
Хвостом вильни, застав потупцюватися круг себе,

Як треба — й поцілуй, полоскочи де треба,
Піди на все заради нас..."
Пішла Пантера. Повернувшись, все зітхала.
Нарешті каже: "В любовошах він пас!..
Такого я в житті не зустрічала.
Я всю себе, повірте, видавала,
Таке, скажу, демонструвала,
Що... Тьху! Хоч би поглянув раз!.."
Лев геть розкис. "Прощайте, — мовив, — діти",
Пошкандибав на пагорб сам не свій.
Як підійшов, як глянув — світе, милий світе!
Куди з таким змагатись?!. І не смій!
І тут наш Лев як стій
Став гнутись, вигинатися незгірш Пантери.
А той — мовчок. Та враз як зашипить!
Пісок і пил як полетить!..
Лев геп на землю — і душа у вищі сфери...
Отямивсь. Чує: Мишка збоку пискотить:
"Ох, каюся!.. Хтось затулив ізверху нірку,
А я і той... прогризла дірку...
А, бач, як вийшло... Що ж тепер?"
Лев звівся. Глянув і всміхнувся гірко:
Лежала шкура, а страшидло хтось ізжер...

Де ж Леву бідному було подумать,
Що ворог той був не живий,
А надувний,
Причім — із гуми,
Що то зоологи, учений люд,
Проводили свій дослід тут?